

Jezusovo darovanje – svečnica

Štirideset dni po rojstvu svojega Sina je Devica Marija odšla v tempelj, da bi darovala Gospodu in dala zanj simbolično odkupnino, ki jo je zapovedala Mojzesova postava. Z vso pobožnostjo in ljubeznijo ga je darovala Bogu Očetu in nam dala zgled, kako moramo izročati Bogu svoja dela, predvsem pa nas same, v brezpogojnem darovanju.

Procesija s prižganimi svečami predstavlja Kristusovo luč, ki jo je Simeon oznanil v templju, »luč v razsvetljenje narodov«, ki se širi v vsakem kristjanu, ki mora biti luč tam, kjer je, sredi sveta. Sveti Bernard nam v pridigi za ta praznik pripoveduje o nekem običaju starodavnega izročila, o procesiji s svečami. Svetnik še nadaljuje: »Danes Devica Marija prinaša v Gospodov tempelj Gospodarja templja. Tudi Jožef daruje Bogu sina, vendar ne svojega, temveč nadvse ljubljenega Božjega Sina.«

Liturgija tega praznika je dejansko želela izpostaviti življenje kristjana kot daritev Gospodu, ki se izrazi v procesiji prižganih sveč, ki se počasi uživajo, medtem ko izžarevajo luč. Kristus je oznanjen kot luč, ki potegne iz teme svet, ki je pogreznjen vanjo. Luč je v običajni jezikovni rabi simbol življenja (»prvič ugledati luč sveta« je izraz, ki je tesno povezan z rojstvom), resnice (izraz »hoditi v temi« je sinonim za nevednost in zmedenost), ljubezni (pravimo, da se ljubezen »vname«

takrat, kadar se dve osebi naučita globlje se ljubiti ...). Nasprotno pa tema označuje osamljenost, izgubljenost, zmoto ... Kristus je Življenje sveta in slehernega človeka, Luč, ki razsvetljuje, Resnica, ki odrešuje, Ljubezen, ki vodi v polnost.

Prižgana sveča v rokah je znamenje, da smo budni, da sodelujemo pri Kristusovem razsvetljenju apostolske gorečnosti, s katero moramo okužiti druge ljudi. Današnji praznik nas vabi, naj se znamo brezpogojno izročati, žareti pred Bogom kot luč, ki se jo postavi na podstavek, da bi svetila ljudem, ki hodijo v temi; kakor tiste lučke, ki gorijo ob oltarju in z izgorevanjem svetijo, dokler se ne iztrošijo.

Današnji praznik nas vabi, naj Gospodu vedno znova izročimo svoje življenje, misli, dela ... vse svoje bistvo; da darujemo vsakdanje malenkosti in pomembne dogodke, ko se bodo zgodili. In ker mu lahko izročimo samo majhne stvari (delo dneva, nasmeh sredi bolečine, utrujenosti, da smo prijazni ...), moramo danes v naši molitvi premišljevat o tem, kako Devica Marija zamenja tako drago daritev s tisto drugo, ki je tako majhne vrednosti, kot sta bili tisti ptici, ki ju je zapovedovala darovati postava. Združi torej svoje molitve in solze s Kristusovimi in jih izroči Gospodu, zato da bi tisto, kar ima samo po sebi majhno ceno, imelo po njem veliko vrednost.

Kaplja vode sama po sebi ni nič več kot voda; vendar če jo kapnemo v velik kozarec vina, prevzame drugo, plemenitejšo naravo in postane vino. Tako tudi naša dela, ki imajo, zato ker so naša, majhno vrednost, združena s Kristusovimi postanejo neprecenljiva zaradi milosti, ki se nam daje v njem.

p. Cristian

Sedež apostola Petra (22. februar)

Beseda katedra dejansko pomeni stol, s katerega poučuje učitelj, v tem primeru škof, vendar so jo že sveti očetje uporabljali kot simbol avtoritete, ki so jo imeli škofje, še predvsem Petrov sedež v Rimu. Sv. Ciprijan je v tretjem stoletju govoril: »Petru je dano prvo mesto, da bi s tem pokazali, da je ena Kristusova Cerkev in en sveti sedež,« oziroma učiteljstvo in vodenje. Kot znamenje Petrove postavitve svojega sedeža v Rimu je rimsko ljudstvo globoko spoštovalo pravi leseni sedež, na katerem je po nekem starodavnem izročilu sedel prvak apostolov. Sveti Damaz ga je v četrtem stoletju prestavil v vatikansko krstilnico, ki jo je dal zgraditi sam. Več stoletij je bil na dobro vidnem mestu in romarji, ki so prišli v Rim, so ga globoko spoštovali. Ko so zgradili sedanjo baziliko sv. Petra, so menili, da bi bilo primerno častitljivi sedež shraniti kot relikvijo. Pod obokom je kot glavna podoba tako imenovana »Berninijeva glorijska«, velik relikviarij, v katerem je shranjen apostolov sedež, prekrit z bronom in zlatom, nad katerim Sveti Duh izžareva svojo pomoč.

poimenovali katedra in je bila tudi edina, katere praznik so praznovali od prvih stoletij v vsem krščanstvu.

Sveti Avguštin je v eni od pridig ob tem prazniku poudaril: »Slovesni praznik, ki ga obhajamo danes, so naši predniki poimenovali katedra, s čimer se spominjamo, da je bil prvemu od apostolov danes predan škofovski sedež.« Nas pa znova spomni na pokorščino in ljubezen do tistega, ki predstavlja Kristusa na zemlji.

Praznik nam ponuja še eno priložnost, da izrazimo svojo otroško pripadnost naukom svetega očeta, njegovemu učiteljstvu in da preverimo, s kakšno zavzetostjo jih spoznavamo in uresničujemo. Ljubezen do papeža je znamenje naše ljubezni do Kristusa. In ta ljubezen in spoštovanje se morata izraziti v vsakodnevni prošnji za njegovo osebo in njegove namene.

p. Cristian

Pepelnica

Bogoslužno leto doseže vrhunec in središče v svetem tridnevju Gospodovega trpljenja in vstajanja ter se nadaljuje v velikonočnem času. Na praznovanje te skrivnosti se pripravljamo s štiridesetdnevним postnim časom, ki se začne na pepelnično sredo s pomenljivim obredom pepeljenja.

Kdor ni doumel globlje vsebine pepeljenja, more v tem obredu videti nekaj posebnega, nesodobnega. Res pa je nasprotno. Pepeljenje ni podcenjevanje in

Med prazniki, ki jih najdemo v koledarjih pred četrtem stoletjem in ki so med prvimi cerkvenimi prazniki, je tudi praznik z imenom Natale Petri de Cathedra, kar pomeni dan postavitve Petrovega poslanstva. S tem praznikom so želeli povzdigniti in poudariti škofovstvo prvaka apostolov, njegovo hierarhično oblast in učiteljstvo v mestu Rim in po vsem svetu. Po starodavnem običaju so počastili spomin posvetitve škofov in zavzetja njihovih sedežev. Vendar so se ti slovesni prazniki širili samo v okviru njihove škofije. Samo Petrovo so

napad na človekovo dostojanstvo, temveč je trdna osnova zanj. Spomni nas, da je prišel čas, ko naj obnovimo življenje, da bo čim bolj podobno vstalemu Kristusu. Pepel je znamenje minljivosti in smrti, križ pa znamenje življenja. Res smo prah in bomo morali umreti. Vendar smo po Kristusovi zmagi na križu poklicani k novemu, boljšemu življenju.

(Prirejeno po: France Oražem, Leto Kristusove skrivnosti, Družina, Ljubljana, 1989)

Napovednik

- V ponedeljek, 1. februarja, bo po večerni sv. maši srečanje župnijske Karitas.
- V četrtek, 11. februarja, bo svetovni dan bolnikov.
- V nedeljo, 14. februarja, bo pred večerno sv. mašo molitev v spomin sv. Maksimilijana Kolbeja.
- V sredo, 17. februarja, začetek postnega časa in pepelnica – strogi post. Lepo vabljeni k sveti maši.
- V postnem času ste lepo vabljeni k pobožnosti križevega pota, ki bo vsak petek pred mašo ob 18.00.

SVETE MAŠE: nedelja: 8.00, 9.00, 18.30
med tednom: 7.00, 18.30

URADNE URE: ponedeljek in četrtek: 16.00–17.00
torek, petek: 10.00–11.00

OBHAJILO NA DOMU starejšim in bolnikom: redno na prve petke v mesecu in po naročilu, posebej še pred prazniki.

Obiščete nas tudi na naslovu: <http://www.sveti-peter.si>.

Na tej strani najdete aktualne informacije, prav tako pa tudi Oznanila in Šentpeterski zvon. Vabljeni k ogledu.